

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.856 van 23 januari 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 19 november 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 21 oktober 2008 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 11 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. DESCHEPPER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn.

Verzoeker verklaart op 21 september 2007 aan de Belgische overheid de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te hebben gevraagd.

Op 23 mei 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 23 mei 2008 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 5 september 2008 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 2 oktober 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 21 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…) Overwegende dat de betrokkene een eerste asielaanvraag indiende op 21/09/2007 en voor hem een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus+ weigering subsidiaire bescherming’ werd genomen op 27/05/2008 vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; overwegende dat de procedure werd afgesloten met een arrest vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 05/09/2008; overwegende dat de betrokkene een tweede asielaanvraag indiende op 02/10/2008 waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat betrokkene een document naar voren brengt waarin staat vermeld dat de betrokkene actief lid was van de partij SLPP waarbij dient opgemerkt te worden dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft en niet van die aard is dat het het ongeloofwaardig karakter van zijn eerste asielaanvraag kan teniet doen; overwegende dat de betrokkene bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.(…)”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt hem het voordeel van de kosteloze rechtspleging toe te kennen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan geen gerechtskosten opleggen en kan derhalve dus evenmin het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoeker wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort Wet van 29 juli 1991).

In een eerste onderdeel van zijn middel betoogt verzoeker dat hij zijn tweede asielaanvraag gesteund heeft op een nieuw document waaruit blijkt dat hij wel een actief lid was van de SLPP. Verzoeker verwijst voorts naar rechtspraak van de Raad van State over wat een nieuw gegeven is en stelt dat aan het begrip ‘gegeven’ een ruime betekenis gegeven wordt. Het kan gaan om een nieuw feit, maar volgens verzoeker ook om een nieuw bewijs van een oud feit. Verzoeker vervolgt dat ook al heeft hij bij zijn eerste asielaanvraag reeds het feit van een

(actief) lid te zijn van de SLPP aangehaald, de verklaring van het secretariaat van de SLPP hem pas werd bezorgd per mail op 29/09/08, dus na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van september 2008. Het betreft duidelijk een nieuw bewijs van een oud feit. Vervolgens stelt verzoeker dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de niet in overwegingname van een nieuwe asielaanvraag slechts toelaat waar de nieuwe aanvraag gewoonweg en totaal een bevestiging is van de eerste aanvraag. Verzoeker meent dat het aanbrengen van nieuwe gegevens, die het bewijs leveren van feiten, aangehaald in een eerste erkenningprocedure, maar die pas na de laatste fase van die eerste procedure konden worden verkregen, ertoe leidt dat de aanvraag moet worden onderzocht op de ontvankelijkheid en/of gegrondheid.

In een tweede onderdeel van het middel herhaalt verzoeker dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om een specifieke vorm van misbruik van de procedure uit te schakelen, nl. het systeem van herhaalde identieke verklaringen, zonder dat er enig nieuw gegeven wordt aangevoerd. Verzoeker meent dat in casu moeilijk voorgehouden kan worden dat er geen enkel nieuw gegeven werd aangevoerd, nu een nieuw document naar voor werd gebracht.

In een derde onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat in de bestreden beslissing enkel wordt gemotiveerd dat het voorgebrachte document een gesolliciteerd karakter heeft en niet van die aard is dat het het ongeloofwaardig karakter van zijn eerste asielaanvraag teniet kan doen. Verzoeker stelt dat het hem niet duidelijk is wat wordt bedoeld met gesolliciteerd karakter. Indien wordt bedoeld dat het document op zijn vraag werd afgeleverd dan beaamt hij dit, doch verzoeker meent dat dit de bewijswaarde van dit document niet aantast. Indien echter bedoeld wordt dat de inhoud gedictieerd zou zijn, spreekt hij dit tegen. Volgens verzoeker ging de minister een stap te ver door te stellen dat het stuk niet van die aard is dat het het ongeloofwaardig karakter van zijn eerste asielaanvraag teniet kan doen. Volgens verzoeker is het evident dat dit een onderzoek ten gronde vergt waarvoor enkel het Commissariaat-generaal bevoegd is. Bij een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag moest de minister zich volgens verzoeker beperken tot een onderzoek van het nieuw karakter van het voorgelegde document, zonder de inhoud van dit document te onderzoeken. Verzoeker stelt verder dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 5 september 2008 herhaaldelijk heeft gesteld dat er geen enkel bewijs voorligt van het beweerd politiek activisme van verzoeker en zijn daadwerkelijke inzet voor de partij. Door het nieuwe stuk wordt het bewijs daarvan wel naar voor gebracht. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing volkomen onterecht stelt dat het nieuwe document niet van die aard is dat het het ongeloofwaardig karakter van zijn eerste asielaanvraag kan teniet doen.

In een vierde onderdeel van zijn middel betoogt verzoeker dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet stelt dat het niet enkel om nieuwe gegevens moet gaan, maar dat die gegevens ook moeten inhouden dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het aanhalen van de wettekst maar nergens het nieuwe stuk getoetst heeft aan een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker meent dat het door hem aangebrachte gegeven niet enkel nieuw maar ook pertinent is, zodat de minister niet kon weigeren de aanvraag in aanmerking te nemen. Verzoeker stelt ook nog dat in ieder geval, zonder een diepgaander onderzoek van het nieuwe stuk, niet kon worden besloten tot het niet voorhanden zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker herhaalt dat hij meent dat niet betwist kan worden dat het voorgebrachte stuk een nieuw gegeven is.

In een vijfde onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat er in de bestreden beslissing met geen woord gerept wordt over de subsidiaire beschermingsstatus. Er wordt enkel via de wettekst van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet verwezen naar de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt

dat elke asielaanvraag moet onderzocht worden in het kader van het Vluchtelingenverdrag en, in het geval van een negatief resultaat, onder de invalshoek van de subsidiaire bescherming, zonder dat het noodzakelijk is dat de kandidaat dit uitdrukkelijk vraagt. In het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2008 wordt hem uitdrukkelijk de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. In de bestreden beslissing wordt enkel gesteld dat de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Verzoeker stelt dat artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een asielaanvraag bestaat uit een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of een aanvraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit brengt volgens verzoeker mee dat wanneer een asielaanvraag niet in overweging wordt genomen, niet enkel de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus niet overwogen wordt, maar ook de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet overwogen wordt. Verzoeker stelt dat aangezien met geen woord gerept wordt over dit laatste, uit de bestreden beslissing niet kan gehaald worden waarom ook deze status niet overwogen werd. Het feit dat in de wettekst van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dat betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus toont volgens verzoeker duidelijk aan dat het nieuwe document ook moest getoetst worden aan de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen duidelijk niet is gebeurd.

In een zesde onderdeel van het middel stelt verzoeker dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet stelt dat een beslissing tot niet in overwegingname alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat er geen vordering tot schorsing kan worden ingesteld tegen deze beslissing. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) aangaande de interpretatie van het oude artikel 50, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet, alsook naar een recent arrest van het Grondwettelijk Hof aangaande de interpretatie van het nieuwe artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dan ook dat zijn schorsingsberoep moet worden ingewilligd.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij die had kunnen voorleggen en waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging kan laten gelden zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte elementen niet kunnen beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de

beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing citeert en bespreekt en ze aldus kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd. In wezen voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan zodat het middel verder zal worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling volgt dat de gegevens die worden aangevoerd in een tweede of meervoudig asielverzoek betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Uit de opgesomde motieven blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken het door verzoeker aangebrachte document heeft getoetst aan het begrip “nieuw element” en daarna duidelijk heeft uiteengezet waarom zij van oordeel is dat dit geen nieuw element uitmaakt. Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Het document van de politieke partij kan weliswaar nieuw zijn in de zin dat het nog niet eerder ter kennis was gebracht van de verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerste asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). De brief dateert weliswaar van na de eerste asielaanvraag, maar verwijst naar het politiek activisme van verzoeker binnen deze partij, hetgeen juist als doorslaggevend aan bod kwam tijdens zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker betwist dit gegeven niet aangezien hij in zijn verzoekschrift zelf stelt dat hij reeds bij zijn eerste asielaanvraag aangehaald heeft een actief lid te zijn van de SLPP. Het loutere feit dat verzoeker bepaalde gegevens niet kon aanbrengen of vermelden in een eerste asielaanvraag omdat hij er pas later kennis van kreeg volstaat niet om deze gegevens als nieuw te beschouwen (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156). Bovendien geeft verzoeker duidelijk aan dat hij dit document op aanvraag heeft verkregen. Hij verduidelijkt niet waarom hij dit document pas na het afsluiten van zijn eerste asielaanvraag heeft aangevraagd. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat het aangevoerde document een “nieuwe gegeven” kan

uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Waar verzoeker in het tweede onderdeel van zijn middel stelt dat het duidelijk de bedoeling is geweest van de wetgever een specifieke vorm van misbruik van de procedure uit te schakelen en dat niet voorgehouden kan worden dat hij geen nieuw gegeven heeft aangevoerd, nu hij een nieuw document naar voren heeft gebracht, volstaat het te verwijzen naar hetgeen hiervoor werd uiteengezet. De verwerende partij heeft de grenzen van de haar wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid niet op kennelijk onredelijke wijze overschreden door te oordelen dat door verzoeker geen gegevens aangebracht worden die voldoen aan het begrip "nieuwe gegevens" in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Een verder onderzoek van een herhaald asielverzoek is, zoals verzoeker terecht stelt, immers slechts vereist indien er effectief nieuwe gegevens beschikbaar zijn, quod non.

Daar waar verzoeker in een derde onderdeel van het middel stelt dat hem niet duidelijk is wat wordt bedoeld met gesolliciteerd karakter, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op dat hiermee wordt bedoeld dat het document op zijn aanvraag werd afgeleverd, hetgeen verzoeker niet ontkent. Zonder de beoordeling van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid te willen overdoen, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat aan een dergelijk document slechts een geringe bewijswaarde wordt toegekend. Hoe dan ook stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoeker met zijn kritiek betreffende de bewijskracht van het door hem neergelegde stuk beperkt tot het aanvechten van een overtollig motief in de bestreden beslissing. Het schragende motief, namelijk de vaststelling dat het neergelegde document niet als een nieuw gegeven kan worden beschouwd, wordt zoals hierboven reeds gesteld evenwel niet weerlegd. De eventuele gegrondheid van de kritiek op een overtollig motief kan niet tot de nietigverklaring leiden van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker stelt dat de gemachtigde van de minister een stap te ver ging door te stellen dat het stuk niet van die aard is dat het het ongeloofwaardig karakter van zijn eerste asielaanvraag teniet kan doen daar dit een onderzoek ten gronde vergt, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat eventuele nieuwe gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Bovendien dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht, teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van "nieuwe gegevens". Dit maakt de kern uit van de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid. Hoe dan ook doet verzoekers argument geen afbreuk aan het determinerend motief dat verzoeker geen nieuw gegeven heeft aangebracht. Nogmaals wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij dit gesolliciteerd document niet eerder had kunnen opvragen en dus aanbrengen naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag. Geheel ten overvloede moet er op gewezen worden dat het niet kennelijk onredelijk is om vast te stellen dat uit stukken die een geringe bewijswaarde hebben geen "*ernstige aanwijzingen*" afgeleid kunnen worden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers argument dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het aanhalen van de wettekst, maar nergens het document heeft getoetst aan een gegronde vrees voor vervolging, doet geen afbreuk aan het determinerend gegeven dat verzoeker geen nieuw element heeft aangebracht. Een toetsing van de aangebrachte gegevens aan het begrip "gegronde vrees" is immers slechts vereist voor zover nieuwe gegevens aangebracht werden, quod non.

Daar waar verzoeker stelt dat met geen woord wordt gerept over de subsidiaire beschermingsstatus wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er nogmaals op dat de bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister toekent, louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Aangezien de verzoeker niet aantoont dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet correct zou zijn toegepast, kan verder niet ingezien worden op welke wijze de artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet zouden miskend zijn. Een toepassing van deze artikelen is immers slechts vereist voor zover nieuwe gegevens die konden leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangebracht werden, quod non.

Verzoeker maakt het niet aannemelijk dat hij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven zodat noch de motiveringsplicht noch artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden werden.

Wat betreft verzoekers betoog aangaande de mogelijkheid om een vordering tot schorsing te kunnen indienen tegen de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat verzoeker zowel een vordering tot schorsing als een beroep tot nietigverklaring heeft kunnen instellen tegen de bestreden beslissing, zodat verzoekers betoog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.